

אָלָא בִּידוּי - אינה עולה לפעול את פעולתה להמתיק את הדינים כפי שיבואר להלן, אלא על ידי אהרן. כיון **דְּאִיהוּ אֲסִיגֵי שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא** - כי אהרן היה מרבה שלום בעולם, והיינו, שהוא מרבה את כח מידת היסוד הנקרא 'שלום', והוא האור הנמשך מיסוד אבא ליסוד דזעיר אנפין להתמתק דיני המלכות כדי שתוכל להתייחד עם זעיר אנפין. **וְקִשְׁרֵי קִשְׂרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא** - ועל ידי הקטורת היה מייחד ומקשר את האמונה שהיא המלכות עם זעיר אנפין. לכן היתה הקטורת שהיא אבא ליסוד דזעיר אנפין והקטורת שהיא אבא ליסוד דזעיר אנפין נוקביה, על ידי אהרן דוקא, כי הוא מתקן את בנין ומלכות וממתיק גבורותיה כדי שתוכל להתייחד עם דודה, ובכך תבטל המגפה.

ומבאר איך גורמת הקטורת ליחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ואיך נמתקים הדינים על ידי זה.

וענין **קִטְרֵת** שסגולתה לייחד זעיר אנפין ונוקביה, **הָא אֲוִקְמוּהָ** - הרי ביאורה (לעיל בהעלותך קנא), שהקטורת היא הבינה שהיא **חֲדוּתָא דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא** - שמחת זעיר אנפין שהוא למעלה, ושמחת המלכות שהיא למטה, כי הקטורת ממשכת אור הבינה שהיא שורש השמחה לזעיר אנפין ונוקביה, שהוא המוחין הנשפעים להם כדי שיגדלו ויוכלו להתייחד, ובכך נעשה **קִשְׂוֵרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא** - קשר ויחוד המלכות עם זעיר אנפין, ובזה נגרם **סְלִיקוּ דְרוּגְזָא** - סילוק הכעס והמתקת כל הדינים. ומביא ראיה, **הָדָא הוּא דְכַתִּיב** - זהו מה שכתוב (משלי כז ט) **'שָׁמֹן וְקִטְרֵת יִשְׁמַח לֵב'**, ומשמעו, 'שמן' שבמנורה שכנגד חכמה, 'קטורת' שכנגד בינה, 'שמח לב' כי על ידם נמשך אור הבינה הממתקת את הדינים. **וְכַדוּן** - ואז כאשר מקטירים את הקטורת, מתקיים מה שנאמר שכאשר 'חמת מלך מלאכי מות', אז **'אִישׁ חָכֵם יִכְפַּרְנָה'**, פירוש, איש חכם' הוא אהרן שהוא בחינת יסוד אבא, ואבא הוא בחינת חכמה, והוא 'כפרנה' שהוא לשון טהרה ונקיון. **וְנִקְיֵי וַיִּדְפֵי לְהַהוּא רוּגְזָא** - ינקה ויטהר את 'חמת המלך' שהם הדינים, וכיון שנמתקו הדינים, **וְרַחֲמִין מַתְעַרְוּן** - הרחמים מתעוררים מאליהם, ואין צריך לעוררם.

לאחר שיבאר רבי חייא מעלת הנהן שמקטירי קטורת, מבאר רבי אלעזר הפרש שיש בין עבודת הכהנים לבין עבודת הלויים, ולמה קטרת הקטורת דווקא על ידי הכהן ולא על ידי הלוי.

רַבִּי אֶלְעָזָר (נ"א רבי אבא) אָמַר לְפָרֵשׁ אֶת הַפְּסוּק 'אֵל תִּכְרִיתוּ אֶת שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחֹת הַקֹּהֲלִיתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם' (במדבר ד יח), ושואל, מדוע השגיח הכתוב במשפחות הקהתי שלא יכרתו יותר משאר משפחות הלויים. ומשיב, **בְּגִין דְּאִינוּן גְּזַעָא וְשִׁרְשָׁא דְלִוְיָא** - כיון שבני קהת הם הגזע והשורש של כל הלויים, כי הלויים הם בחינת הגבורה, כפי שיבואר להלן, ובני קהת הם שורש גבורות אלו, לכן הזהיר הכתוב שלא יכרתו הלויים כי גם לגבורות יש צורך בעולם.

ומבאר ממה הוזהרו הלויים שלא יעשו כדי שלא ימותו, ומדוע הוזהרו על כך. ומה שכתוב בהמשך (שם פסוק יט) כיצד יזהרו בני קהת, **'וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמוּתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת קִדְשׁ הַקֹּדְשִׁים אֲהָרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׁמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹל'**. הכוונה היא, **דְּבַעֵי פַּהֲנָא לְאַתְקִנָּא לְהוּ** - שהלויים צריכים שהכהן יתקן להם את הכלים בטרם יבואו הלויים לשאת אותם, **דְּאָף עַל גַּב דְּקָרִיבִין אִינוּן לְקוּדְשָׁא** - שאף על גב שגם הלויים קרובים אל הקודש, מכל מקום **לֹא יִיעֲלוּן אֵלָא בְּתַקְוָנָא דְכַהֲנָא** - לא יכנסו אל המשכן בעת פירוקו ליטול משם את כלי הקודש אלא על ידי הכהן הכהנים. והטעם, **דְּהוּא יָדַע סִימָנָא דִּימְטוּן לְגַבְיָה** - כי הכהן שהוא מידת החסד, יודע את הסימן עד איזה מקום יכולים להגיע הלויים שהם מידת הגבורה, ועל ידי תיקון הכהן היו מתפשטות הגבורות רק במקום ובאופן הראוי להן **וְלֹא יִתִּיר** - ולא יותר ממקומן.

התבאר, כי על ידי תיקון הכהנים לא היו יכולים הגבורות להתפשט יותר ממקומן כאשר נשאו אותם הלויים, ויבאר מהו התיקון הזה שעשו הכהנים.

ומבאר מהו התיקון שתיקנו הכהנים בכלים אשר בזה לא היו יכולים הגבורות להתפשט יותר ממקומן כאשר היו באים הלויים לשאת אותם. כי הנה

מבואר בכתוב, כי הכהנים היו מכסים את כלי הקודש בטרם יבואו הלויים לשאת אותם, **וְכַד מְכַסִּיָּא לְמַאֲנֵי קוּדְשָׁא** - וכאשר היו הכהנים מכסים בכיסוי גשמי את כלי הקודש הגשמיים, **כְּדִין פְּסוּיָא אַחְרָא שְׂרִי** - אז היה כיסוי אחר רוחני שורה על רוחניות הכלים, שהוא היה שומר בעד אור הכלים שלא יוכלו הלויים בעצמם להגיע אליהם בעת נשיאת הכלים, ובכך לא יתפשטו הגבורות יותר מן הראוי להן.

לאחר שהתבאר כי הכהנים היו מכסים את הכלים כדי שלא יגיעו הלויים לאור הכלים, יבאר בפרטות שורש הכהנים והלויים, והטעם שאין הלויים יכולים להגיע אל הכלים אלא רק הכהנים.

אולם **וְאִסִּיר לֹוֹן לְקַרְבָּא לְמַחְמֵי** - ואסור להם להתקרב ולראות את כלי המקדש

לכאשר מכוסים, כמו שנאמר (במדבר ד ט) **'לֹא יָבֹאוּ לְרִאֲוֹת קְבֻלַּע אֶת הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ'**. והטעם, **דְּהָא מְלָה בְּחַשְׂאֵי** - מפני שהדברים שהם בלחש, שהם הספירות העליונות כתר חכמה בינה שהם נעלמות ודבוקות באור אין סוף כיון שהם ברוך הוא, **לֹא אֵית לְגַבְיָהּוּ אֵלָא לְפַהֲנֵי** - אינם שייכים אלא לבחינת הכהנים שהם דבוקים בספירות אלו, כיון **דְּמַלְה דִּילְהוּן וְעוּבְדָא דִּילְהוּן בְּרִזָּא וּבְחַשְׂאֵי** - כי דברים ומעשיהם הם בסוד ובלחש, משום שמעשה הקרבן עיקרו במחשבה ובלי דיבור, כלומר הכהנים הם בסוד החסד, שהוא יכול לעלות לספירות כתר חכמה בינה ולא להבטל ממידתו. אבל הלויים אינם יכולים לעלות לספירות העליונות, מאחר **וְלִוְיָא לְאֲרָמָא קְלָא** - ועבודת הלויים היא על ידי הרמת הקול בשיר, הרי שהם בסוד הגבורה, כפי שיבואר הטעם להלן, והיא אינה יכולה לעלות לספירות כתר חכמה בינה בלי שתבטל מידתה שהיא הדין, כיון שבספירות העליונות אין בחינת דין כלל. וכאשר היו

אֵלָא בִּידוּי, דְּאִיהוּ אֲסִיגֵי שְׁלָמָא בְּעֵלְמָא, וְקִשְׁרֵי קִשְׂרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא.

קְטִירָתָא, הָא אֲוִקְמוּהָ (לעיל בהעלותך קנא:), **חֲדוּתָא דְלַעֲיָלָא וְתַתָּא, קִשְׂוֵרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, סְלִיקוּ דְרוּגְזָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב** (משלי כז ט) **'שָׁמֹן וְקִטְרֵת יִשְׁמַח לֵב'**, **וְכַדוּן, 'אִישׁ חָכֵם יִכְפַּרְנָה', וְנִקְיֵי וַיִּדְפֵי לְהַהוּא רוּגְזָא, וְרַחֲמִין מַתְעַרְוּן.**

רַבִּי אֶלְעָזָר (נ"א רבי אבא) אָמַר, 'אֵל תִּכְרִיתוּ אֶת שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחֹת הַקֹּהֲלִיתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם' (במדבר ד יח). **בְּגִין דְּאִינוּן גְּזַעָא וְשִׁרְשָׁא דְלִוְיָא.**

'וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמוּתוּ' (שם פסוק יט), **דְּבַעֵי פַּהֲנָא לְאַתְקִנָּא לְהוּ, דְּאָף עַל גַּב דְּקָרִיבִין אִינוּן לְקוּדְשָׁא, לֹא יִיעֲלוּן אֵלָא בְּתַקְוָנָא דְכַהֲנָא, דְּהוּא יָדַע סִימָנָא דִּימְטוּן לְגַבְיָהּ, וְלֹא יִתִּיר. וְכַד מְכַסִּיָּא לְמַאֲנֵי קוּדְשָׁא, כְּדִין פְּסוּיָא אַחְרָא שְׂרִי.**

וְאִסִּיר לֹוֹן לְקַרְבָּא לְמַחְמֵי. דְּהָא מְלָה בְּחַשְׂאֵי, לֹא אֵית לְגַבְיָהּוּ אֵלָא לְפַהֲנֵי, דְּמַלְה דִּילְהוּן וְעוּבְדָא דִּילְהוּן בְּרִזָּא וּבְחַשְׂאֵי, וְלִוְיָא לְאֲרָמָא קְלָא. בְּגִין כֹּף פַּהֲנֵי בְּחַשְׂאֵי וּבְרִזָּא, וְעַל דָּא אִסִּיר לֹוֹן חֲמָרָא, דְּחֲמָרָא לְאֲרָמָא קְלָא, וְלְגַלְגָּלָה רִזִּין אִיהוּ. בְּגִין כֹּף, לִוְיָא אֲתַמְסְרוּ לְאֲרָמָא קְלָא, דְּהָא כְּדִינָא אֲתַאחְדוּ, וְדִינָא פַּאֲתַגְלִיָּא אִיהוּ וְלְפַרְסְמָא מְלָה קַמֵּי בְּלָא.

מפרקים את המשכן ולא היו הספירות מתפשטות כבעת בנינו, היו עולים הכלים להתכבד בשלוש הספירות הראשונות כתר חכמה בינה, ולכן לא היו יכולים אז הלויים להגיע אל הכלים כמות שהם. ורק על ידי שכיסו הכהנים את הכלים, היו יכולים הלויים לבוא ולשאת את הכלים.

לפי מה שהתבאר כי שורש הכהנים הוא בחסד ושל הלויים בגבורה, יבואר טעם איסור שתיות יין לכהנים, והטעם שנצטוו הלויים לומר שירה על היין.

בְּגִין כֹּף פַּהֲנֵי בְּחַשְׂאֵי וּבְרִזָּא - בגלל כן שמידת הכהנים היא בחסד העולה לשלוש ספירות הראשונות, לכן עבודתם היא בלחש ובסוד כפי שהוא בספירות הראשונות, **וְעַל דָּא אִסִּיר לֹוֹן חֲמָרָא** - ועל כן אסור להם לשתות יין קודם עבודתם, **דְּחֲמָרָא לְאֲרָמָא קְלָא** - שהרי היין מביא להרמת קול להלל להקדוש ברוך הוא, **וְלְגַלְגָּלָה רִזִּין אִיהוּ** - ולגלות סודות הוא בא, כי נכנס יין יצא סוד (עירובין סה), והוא היפך מידת הכהן שהוא בחשאי ובסוד. מאידך, **בְּגִין כֹּף** - כיון שהיין מביא להרמת קול ולגילוי סודות, **לִוְיָא אֲתַמְסְרוּ לְאֲרָמָא קְלָא** - הלויים נמסרו לעבוד בהרמת הקול בשירה ובזמרה, והטעם, **דְּהָא כְּדִינָא אֲתַאחְדוּ** - שהרי הם אחוזים בדין, שהוא מידת הגבורה, **וְדִינָא בַּאֲתַגְלִיָּא אִיהוּ וְלְפַרְסְמָא מְלָה קַמֵּי בְּלָא** - והרי דרך הדין להיות בהתגלות ולפרסם דברים לפני הקול, כי המלכות נבנית מן הדינים וכן הוא ענינה לפרסם ולגלות הכל, ואין הגבורה יכולה לעלות לספירות הראשונות, לכן הלויים שהם מידת הגבורה עבודתם היא בהרמת הקול.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" >

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומה, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66

טל: 054-437-0054 (1718) אדריסל 0176-8806-44-20

להשיג בחנויות הספרים המובחרות